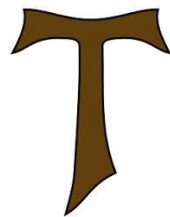

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

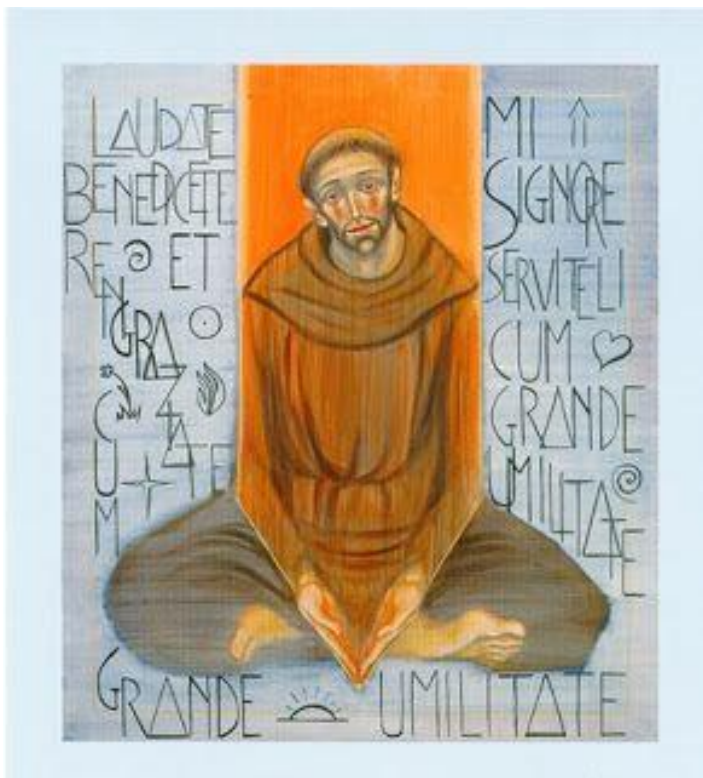
Any 24 octubre 2019 núm. 226

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

**LAUDATO SI', MI Signore, PER SORA NOSTRA MADRE
TERRA**

Regla de l'Orde Franciscà Seglar
Punt 8
Adoradors del Pare en Esperit i en Veritat

*Talment com Jesús fou l'adorador veritable del Pare,
així també han de fer de la pregària i de la contemplació
l'ànima del propi ser i del propi obrar.*

*Participin en la vida sacramental de l'Església,
sobretot en l'Eucaristia,
i associïn-se a la pregària litúrgica
en alguna de les formes proposades per la mateixa Església,
per a reviure d'aquesta manera els misteris de la vida de Crist.*

QÜESTIONARI

- 1) La pregària és essencial per al cristià: Com ens adrecem a Déu?
.-. Explica com ha de ser aquesta pregària i on es fonamenta.
.-. Explica com ha de ser la pregària la pregària del franciscà seglar.
- 2) Quin és el sentit de la pregària litúrgica?
.-. Per què als franciscans seglars ens és indispensable?
- 3) Per què l'Eucaristia és el centre de la vida de l'Església?
- 4) Com hem de participar, els franciscans seglars, en la vida sacramental de l'Església i particularment en l'Eucaristia?

PREGÀRIA DE SANT FRANCESC

Pare nostre santíssim:
Creador, Redemptor i Confortador nostre.
Vingui a nosaltres el vostre Regne:
Per tal que Vós regneu en nosaltres
per la vostra gràcia
i ens feu arribar al vostre Regne,
on la vostra visió és palesa,
la vostra dilació és perfecta,
la vostra companyia és beata,
la vostra fruïció sempiterna. Amén.

FRANCISCANS INTERNATIONAL, GUARDONAT PER UNICEF

Franciscans International, entitat que representa la totalitat de la Família Franciscana a la seu de les Nacions Unides (ONU), ha estat distingida recentment amb una important menció d'UNICEF en reconeixement al treball realitzat entre els “infants-bruixots” de Benin. El guardó s'emmarca en el trentè aniversari de la fundació de *Franciscans International* (1989-2019), projecte creat des de la base per un grup de germanes i germans interessats enormement en compartir a través de les estructures de les Nacions Unides (ONU), el missatge i els valors franciscans a nivell mundial, bàsicament el servei a la pau, als pobres i al planeta.

Franciscans International inclou les múltiples branques del col·lectiu franciscà format per l'Orde franciscà seglar, i per religioses i religiosos de les esglésies de la comunitat anglicana, catòlica i luterana, fortament compromeses en el repte ecumènic, i coordinades per una Junta General amb representants de tots aquests àmbits. La presideix un Director Executiu.

En un missatge recent, els ministres generals de la Família Franciscana, encapçalats pel seu President de torn Tibor Kauser, ministre de l'Ofs, ens conviden a unir-nos a la celebració d'aquests trenta anys de vida i a agrair el testimoniatge i l'esforç dels molts germans i germanes gràcies als

quals *Franciscans International* ha esdevingut una organització molt respectada a les Nacions Unides: respectada pel personal de la ONU, per les delegacions dels països, per les diferents confessions religioses, cristianes o no, i per d'altres ONG i portantveus de la societat civil....Amb aquest esperit, demanem als nostres germans i amics que preguin per l'èxit de *Franciscans International*, impulsats per un ànim autènticament fratern, que en definitiva és el que mantindrà viu i efectiu el seu treball. I que es doni a conèixer aquesta tasca entre els molts amics de sant Francesc i els grups vinculats a la nostra família.

Quan aquest missatge arribi a les vostres mans, ja farà dies que haurem començat un nou curs amb l'inici de les assemblees, trobades i activitats de les nostres fraternitats franciscanes seglars de Catalunya. Haurem celebrat la festa de sant Francesc amb el goig de sentir-nos sempre acompanyats pel nostre bon amic i germà gran. Haurem experimentat una vegada més la seva presència tendra, amorosa i enfortidora, encoratjant-nos a calar de nou les xarxes encara que ens hi haguem escarrassat tota la

nit. ¿No us sembla que podria ser un bon moment per a fer-nos ben nostra aquesta efemèride de *Franciscans International* i agrair al Senyor els trenta anys de vida d' una resposta ben actual a les exigències del món d'avui? Una entitat que treballa amb convenciment i competència en la defensa dels drets humans arreu del món, segons la perspectiva dels nostres valors franciscans; una manera ben coratjosa de promoure el Regne de Déu enmig nostre. Com ho va fer sant Francesc. Com ho continua fent avui a través dels seus germans, laics i religiosos.

I acabo proposant-vos una pregària inspirada en l'oració franciscana que tots coneixem bé i que sovint recitem en les nostres trobades. La incertesa i el dolor que estem vivint a nivell mundial no ha conegut ni el parèntesi estiuenc ni ha fet vacances. Nosaltres, però, no volem perdre la confiança en un Déu que pot desbloquejar les ments i els cors.

Feu de nosaltres, Senyor, instruments de la vostra pau. Que ens esforcem tant com puguem per viure en pau amb nosaltres mateixos, amb la nostra comunitat, i amb aquesta societat crucificada per tants i tants conflictes i violència. Que treballem per superar tensions i contradiccions, per mantenir la comunió amb totes les criatures i per fer visible la vostra pau (Leonoardo Boff, ofm.).

Que Francesc ens ajudi a *fer la nostra part*, com ell va fer la seva.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

PAU I BÉ

Pau i bé és la salutació, avui dia molt estesa, entre tots els franciscans.

En relació amb aquesta salutació, sant Bonaventura ens diu que en Francesc, mogut per l'Esperit diví, va començar a desitjar viure la perfecció evangèlica i a convidar els altres a convertir-se, fent servir, per assolir aquesta fita, mots penetrants i ben plens de virtut. Al començament de les seves xerrades i predicacions saludava el poble dient: "El Senyor us doni la pau".

Entre els seus significats, el mot "pau" descriu, bàsicament dues idees: La de la pau en oposició a la guerra, i la de la pau interior, com a fruit de la justícia i del perdó que, al seu torn, son fruits de l'amor.

La pau de la salutació fa referència a aquella pau interior que gaudim quan estem sota la mirada del Bon Déu, quan estimem tothom i de veritat ...

Ens diu en Pier Giorgio Frassati que "Quan ens manca la pau, també ens manca la caritat, és a dir l'Amor veritable i perfecte, i ens toca a nosaltres posar-hi l'alè de la bondat". És legítim estimar-se a si mateix: "Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix", ens diu Jesucrist. El nostre primer proïsme som nosaltres mateixos! Es tracta de desitjar-nos el màxim de bé. Però, quin bé? Per no errar en la resposta, el més assenyat, el més segur que mai no falla, és triar el bé que per a cadascú de nosaltres desitja Aquell que ens ha creat, i que coneix el perquè ens ha cridat a l'existència.

Déu ens ha creat perquè esdevinguem els Seus fills, i serà en aquesta filiació divina que nosaltres sempre trobarem el nostre propi bé. Només ens estimarem de veritat quan ens estimem de la mateixa manera que Déu ens estima. Hem d'estimar en nosaltres mateixos la qualitat de fills de Déu, cosa que vol dir estimar en Déu, amb Déu i per Déu ...

Aquesta qualitat ens donarà una imatge de nosaltres tot protegint-nos d'aquella inflor que porta l'orgull, ja que no depèn de nosaltres ser fills de Déu, sinó només de Déu, i ho som per pura gràcia, no pas pels nostres mèrits.

Hem d'estimar en nosaltres aquella persona per la qual Jesucrist va morir per amor, i aquesta persona, en la meua vida, soc jo, i també l'altre. Només podré estimar l'altre, quan sigui capaç d'estimar-me a mi mateix, ja que ningú no pot donar el que no té, i Jesús diu "Estimeu els altres com a vosaltres mateixos" ...

Sant Francesc d'Assís va sentir la crida de Deu davant d'un crucifix, al davant d'aquella Creu que li va fer present i li va fer sentir "amor de Déu per ell ... Va deixar el món quan es va desprendre de tots els seus béns ... Va descobrir el proïsme, va descobrir Jesús en els altres, quan va abraçar el leproós, quan va abraçar la misèria humana, va descobrir el proïsme quan va veure que Jesús se'l carregava a la Creu. I va ser a partir d'aquell moment que en Francesc va deixar el món tot seguint en el món, seguint Jesús. Jesucrist és el màxim exponent de Pau i bé en aquest món. Ell és la Pau i el Bé. Pau i bé a tothom

Balbina Birba, ofs

BARRINAMENTS ...

De fet, aquesta reflexió té el seu fonament en el mes d'agost de 2018. Tenia la mare al convent i una tarda, com una altra qualsevol, ens vàrem quedar xerrant. Sortiren temes variats, particularment la família i no sé com va anar que van acabar parlant de la mort. Ella portava la iniciativa de la conversa i hagué un moment en que es referí a ella mateixa. És cert que es va fent gran, però de salut està formidable i res no podia fer pensar que la conversa derivaria cap on anà. Hi ha una altra cosa. Ma mare creu en Déu, creu profundament en el Déu de Jesucrist i en l'acció de l'Esperit Sant en la vida de les persones. Què hi voleu fer? Sí, la mare és una creient a ulls clucs que viu segons la seva fe cristiana.

Recordo que no ho vaig encaixar, d'entrada, massa bé i ella deixà caure la sentència amb tota la naturalitat del món. Cert que sempre diu que no té cap ganes de morir-se, però reconeix que ha viscut. La sentència fou la següent: "Hijo, si la muerte fuera por votación, en la nuestra familia soy la cabeza de lista, por tanto vótame a mi que me toca ganar el sufragio". Lògicament m'enfadí. Molt. I acte seguit, després de dir-me, ella a mi, que no n'hi havia per tant, va començar a retreure apunts històrics. La meva mare és de "Casa l'herrero Alegre de Esplús". Una Murillo de pura sang. Mon oncle Lisardo, germà de "yayo Joaquinete de l'herrero", l'anomenava sempre "la herrera", perquè representa el fenotip de la família. Doncs bé, m'anava explicant: "De mi generación soy la más vieja de los herreros, de la generación de tu abuelo (el yayo) nadie llegó a tener los años que tengo yo. La generación de mis abuelos y bisabuelos (els meus besavis i rebesavis), tampoco ninguno... por tanto..." Jo deia que ja n'hi havia prou, que ja estava bé, que no tenia perquè aguantar aquella conversa... Però ella continuà pontificant: "¿Qué quiés? ¿Que se muera tu primo Abel? ¿U Pepe? ¿A lo mejor quiés que se muera tu hermano? ¿Tú? ¿Tíes que morite tú? ¡Zagal! ¡Métetelo en la cabeza! ¡Que me toca i s'acabau! ¡Ley de vida!"

Ara ho miro amb perspectiva, conscient que la llei de vida moltes vegades no es fa present en la vida. La mare té raó i ha estat, la que jo he rebut, una lliçó de maduresa, de fe, de com saber estar en mans de Déu...

Doncs ací teniu el fonament de l'edifici. Ara anirem construint la casa. Quan jo era petit, molt de tard en tard arribava al poble, però com a fenomen extraordinari, la mort d'una persona centenària. Quasi bé sempre dones. Era raríssim. Doncs bé, aquest any, un servidor de vosaltres, en només

un any, en només un any, insisteixo, he participat de quatre afers amb persones centenàries. Fins i tot una festa d'acció de gràcies. I allò que era extraordinari s'està convertint cada cop en més usual, la durada en anys de les persones.

Continuo. Suposo que va ésser l'influx mediàtic i la malaltia en concret. Sí. Em va sorprendre molt, i m'agafà molt desprevingut perquè no ho esperava tot i no coneixent-la de res, la mort de la Xana, la filla de Luis Enrique, jugador de futbol i entrenador destacat, així com també seleccionador espanyol. Segur que portava el terreny abonat per tot el que ja us he comentat, i aquesta notícia m'impactà. Sobretot per l'edat de la nena i per la infermetat, un càncer d'ossos. Una pobra cria de nou anys, que amb prou feines devia saber on tenia la mà dreta o bé la mà esquerra, que encara no ha tingut temps ni d'estrenar la vida, mor víctima d'un càncer, quan el seu cos com a físic encara estava quasi per estrenar, com la seva vida mateix.

I dones voltes... Llei de vida? Quina llei de vida? Ma mare mentalitzant-me de que les coses s'acaben i ella en forma part. Gent que viu amb plenitud la tira d'anys i gent que se'n va sense viure ni que se l'hagin pogut viure. Cossos centenaris, cossos que no arriben a la desena... Tota naturalesa humana feta ha imatge de Déu. La mateixa naturalesa que visqué Crist. I això sempre ha estat així, però hi ha moments en què et cospa més i t'afecta i necessites expressar-ho i compartir-ho. I fa dies que ho penses, que li dones voltes i que acabes rumiant que la única "cosa" que fa que tot aquest seguici de "coses" tingui sentit es que es donen, totes elles, en el si de Déu

Fra Joaquim Recasens, ofm

UNA PEREGRINACIÓN A ARMENIA

Peregrinar a Armenia durante este verano fue para mí una sorpresa, aunque hacía tiempo que tenía este viaje en mi agenda. Reconozco que siendo un país perdido entre tantas repúblicas ex soviéticas me era indiferente.

Sabía, sin embargo, que los armenios tienen una de tantas capillas del Santo Sepulcro en Jerusalén. Es la de Santa Helena, la madre del emperador Constantino.

Lo primero que uno se encuentra, según se va visitando los diferentes lugares y su historia, es con un pueblo resiliente por su capacidad de adaptarse a las persecuciones y los sacrificios que han tenido que pasar.

Esto se comprueba al visitar el monumento dedicado a las víctimas del genocidio que el pueblo sufrió, por parte de Turquía, desde 1915 al 1922 y a su museo en las afueras de Erevan, su capital. Toda una historia de guerras, deportaciones, exilios que se comprueba a través de los documentos gráficos que allí se muestran. Estos hechos trágicos quedan recordados en la llama mantenida continuamente y rodeada de flores.

Igualmente, doloroso es que el monte *Ararat*, donde los armenios creen que se posó el Arca de Noé después del diluvio universal. Este monte, venerado por los armenios, se encuentre en la vecina Turquía. Ellos sólo pueden contemplarlo, con sus nieves perpetuas, desde la distancia.

Por estas y otras circunstancias se entiende que en el país vivan tres millones de habitantes y fuera de él ocho. Unos famosos, otros de manera más anónima, aportando sus cualidades en los diversos países que les acogieron.

Pero el pueblo armenio siempre supo sostenerse en la fuerza de su identidad y anclado en su religión, fue el primer pueblo que se convirtió al cristianismo en el año 301. Estas raíces son las que les han hecho, una y otra vez, resurgir de sus problemas sin perder sus orígenes, ni sus ideales.

El símbolo más significativo de su resiliencia son los *Jachkar*, cruces talladas en piedra colocadas como recordatorio de eventos importantes en iglesias, santuarios, cementerios, carreteras, colinas y acantilados. En la base de la cruz se encuentra grabado el símbolo del Sol (La Eternidad) y en el centro del mismo se muestra el símbolo de la crucifixión de Cristo. Muchas Cruces están talladas con hojas de parra y adornos que simbolizan la Resurrección de Cristo y su victoria sobre la muerte...

Bueno sería tener como ejemplo a este pueblo luchador y confiado ante las dificultades. Nos vendría bien en tantas ocasiones que nos encontramos desanimados por nuestros problemas y aprender a confiar en las raíces de nuestra fe que es el mismo Cristo vencedor de la Muerte.

Francisco Pesquera O.F.M. Conv.

DESDE MI RINCÓN

“Mi primer Asís”

De 1 al 5 de Julio, tres participantes en el campo de trabajo misionero del verano pasado en Colombia nos encontramos en Asís como agradecimiento al Señor por todo lo vivido y con la conciencia plena de continuar la misión desde la oración y la propia vida.

Natalia, que en la actualidad está haciendo el itinerario formativo para entrar en la OFS en una fraternidad de Navarra, era la primera vez que pisaba Asís y esta es su experiencia:

Desde el primer momento, percibí que Asís es un lugar de encuentro y comunión con toda clase de personas, y no solo con las que estábamos allí, sino con las que llevábamos en el corazón para pedirles a Francisco y a Clara que intercedieran por ellas. De algún modo, los otros misioneros de Colombia también estaban allí.

Puede que estuviera muy sugestionada por la ilusión de estar en Asís (¡Por fin!) y conocer todos los lugares por los que había paseado el Poverello y que tan bien me fueron explicando mis amigos y compañeros de misión y de viaje. ¡Qué mejor lugar para dar gracias que la tierra de Francisco y Clara, que han sido nuestro nexo común!

Veía a Francisco ascendiendo por las empinadas cuestas de la ciudad, en la plaza donde reconoció a Dios como único Padre, durmiendo en las pequeñas celdas de Rivortorto y orando en la Porcíncula. Lo veía pasar en los frailes del Sacro Convento y cuando rezaba Vísperas. Lo vi claramente en San Damián, la primera vez que entró en esa ermita derruida, cuando ante el crucifijo sintió una llamada concreta y donde, al final de su vida, se inspiró para componer el Cántico de las Criaturas.

Y en los caminos de las afuera, donde el sol parecía brillar más que nunca y el canto de los pájaros estaba en perfecta sintonía con el entorno; en el encuentro con el leproso o en su búsqueda de soledad y silencio. Me atrevía a imaginar qué pensaría y sentiría el joven Francisco poco tiempo después de su conversión, o más adelante, cuando eran tantos hermanos.

Descubrir la enorme belleza de estos lugares me ha unido un poco más a Francisco y ha creado en mí un deseo mayor de vivir el Evangelio de su mano. En Asís se respira ese “Paz y Bien” del saludo franciscano y a los pocos días ya te

sientes en casa entre edificaciones de piedra y el paisaje verde de las montañas colindantes.

Después de esta peregrinación, no puedo dejar de pensar que somos afortunados por tener un mediador como Francisco, aunque no sepa explicar la experiencia con palabras. Sabemos que quien se encuentra con Dios, es imposible que lo abandone. Y creo que con Francisco pasa lo mismo. ¿quién le conoce y no se enamora de él?

Francisco encarna la fraternidad, consecuencia del trato con Dios; la libertad, derivada de la pobreza; la alegría de un corazón enamorado y la ternura fruto de su minoridad y paternidad, a imagen de Dios. Ojalá que no nos quedemos con este inmenso regalo y se lo mostremos a todo el mundo.

Fº Javier Conejo,ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dijous 3 d'octubre. 19h Missa i Trànsit a les Fraternitats de Pompeia i Santaló.
19,30h Missa i 20,30 h. Trànsit a Fraternitat d'Arenys de Mar.

Divendres 4 d'octubre , 13h. Missa a la Fraternitat de Santaló, 19,h Missa a la Fraternitat de Pompeia, 19,30h Fraternitat d'Arenys i Convent de Sarrià, 20h Missa i Trànsit a la Fraternitat de l'Ajuda.

Dissabte 5 d'octubre, 12h. REPRESENTACIÓ “**Consueta de Sant Francesc**” al Convent dels Caputxins, d'Arenys de Mar, carrer Santa Maria 7.
18h REPRESENTACIÓ al Convent de Sarrià, Cardenal Vives i Tutó 2.

Dissabte 5 d'octubre, 9,30 acollida. CAPÍTOL PROVINCIAL, 10h. Missa A Pompeia, Diagonal 450, entrada pel costat dret de l'Església.

Diumenge 6 d'octubre, 39 aplec de sant Francesc s'hi moria a Vic. “Tinguem cura de la germana terra”, 11,30h acollida, 12h Missa Solemne, 13h Rifa, 14,30h dinar al Seminari, reserves al telf 938892194.

Diumenge 13 d'octubre, 2on diumenge, Fraternitat de Pompeia, 9h. “Gaudete et exultate”

Diumenge 20 d'octubre, 3er diumenge,
Fraternitat d'Arenys de Mar, Assemblea 9h Pregària davant de la capella del Santíssim, 9,30h Assemblea. Tema: *Gaudete et exultate* del Papa Francesc 11:00 Missa

Dimarts 22 d'octubre, L'Esperit d'Assís, 19,30h. Cripta del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450.

Dissabte 26 d'octubre,

Fraternitat de Granollers, Jornada Transmet, Centro Borja de Sant Cugat
11h Inauguració a càrrec del Rvdm. Sr. Josep Angel Saiz Meneses, conferència a càrrec del Prof Dr. Guzman Carriquirry, secretari de la Comisió Pontificia per Amèrica Llatina. 13h Presentació pla pastoral diocesà, 14h. Dinar, de 16 a 18h Testimonis.

Diumenge 27 d'octubre, 4art. diumenge.

Fraternitat de Granollers, 12,30hMissa, 14h Dinar fratern, 15,30h Oració a la capella “Un camino de búsqueda”, 16h. Formació “¿Quienes somos? Per Luciano.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel. 635 612 431.